

HYROSS FERENC

torony

megkötötted a csomót, masnit akartál, de az nem ment és nem is állt jól a nadrág. a betontorony tetején érezni lehetett a hullámok erejét. rozsdás és beton és só, leginkább ezeket hoztad el. ráment egy fogad, azt adtad cserébe. mint egy ujjak nélküli kézfej, intett a torony, pontosabban csak egy ujj volt, az is épp guggolt, hogy aztán ugorjon és mint egy ujj, ami leválni készül a kézfejről, retgett. a tetején lengett ki leginkább, pedig merev volt, talán mint egy görcs a hátizmokban, amitől kigömbül a gerinc, megfeszül a hasfal. aztán számba vettél minden csontot, ami ilyenkor szóba jöhet, minden magyarázatot, hogy kéznél legyen, ha valami félresikerül az érkezésnél. tudtad, hogy akkor már nem szabad, csak az elrugaszkodásra, de semmi másra, gondolni. masni helyett csomó és az utolsó mégis, hogy ennyire szerelmes legyél és ilyen buta. vagy pont, hogy csak az egyik, és lent csak homok és kövek és só és rozsdás és beton és az egész addigi életed, ami innen nézve csak egy törött végtag.

daráló

kizártnak tartom, hogy ami az ágakat törí vad-disznó legyen, odébb valamit darálnak. összemosódik a gépzaj és az ágak halála. idáig mertem jönni, hogy a hangját már halljam, de még ne kelljen ránézni. arrébb van a pont, ahol minden megmutatkozik. mint zacskó, ha ráfeszül az arcra. a ki- és a bezárt erdők fái holnap reggelre végtag-

talán törzsek lesznek, én nem hiszek jobban. mellkasomban két angyal él, reggelre megcsontkítják egymást. vadnak, persze, mondható. egy összefércelt madár marad csak közöttük, karja helyén, válltövébe, hónaljába varrva szárnyak, egy fekete, egy fehér. arca van, mert szeme kellett, hogy legyen, de szája nincs, mert mégis angyali. köldökéből hiányzó varrat, combja fehér, ropog, mint az ostya. áll, mint kisemmizett, az utolsó sor csattanójában az üres mellüreg, neonban a (légszomj).

körte

elfekszem a víznél, mint akit kitagadtak. ennyi viszonyom még lehet. csuklóm csavarom, nyakam, ha épp az fáj, mint egy villanykörtét, ha már lekapcsolni nem lehet, össze mégsem törhetem. más lett volna persze, ha apám ott marad, azon a parton, tulajdonképpen akár ott is hagyhatom. áll a vízben, keletnémet bűvárpipájával, polipokról mesél, szépiáról, csillagokról, murénáról és minden csodáról amit odalent látott. a homokról a hideg víz alatt. áll, füléből lassan csorog a víz, torka szőröség. bőrét kikezdi a hullámok. szőre, haja kifakul. a szemei, a fogai lassan, mint az öreg papír, elsárgulnak. kirojtosodik a part, a horizont. felrepedezik a légkör, egy-egy sirály leesik. nem kiég, de kiálszik a körte.